

[Jensen (Gørding).]

at den danske Presse atter maa faa Mund og Mæle, og at Kritikken atter maa vaagne op — det gælder særlig Københavnerpressen, der stadig er den ledende. Jeg har i høj Grad savnet en saadan Kritik i de sidste 4—5 Maaneder.

Jørgen Gram: Jeg skal paa Grund af de særegne Forhold, hvorunder denne Finanslovdebat føres, indskrænke mig til at fremføre nogle faa Bemærkninger om Forholdene i Grænselandet og knytte nogle Kommentarer til Stillingen i Sydslesvig.

Naar man nu bagefter betragter Forløbet af hele Besættelsestiden og Tiden derefter for de sønderjyske Landsdeles Vedkommende, maa man forbavses og glædes over, at det ikke er kommet til større Oprør og Opgør, end sket er. De nazistiske Ledere havde gennem deres Presse, deres hel- og halvmilitære Organisationer og deres Skoler i den Grad vildført og opfanatiseret den største Del af de tysksindede, at de glemte det rolige Overlæg og deres Handlingers Rækkevidde baade over for deres Statsborgerpligt og over for den danske Del af Befolkningen. Man tænkte sig det slet ikke muligt, at Tyskland kunde synke i Grus. Nu da Opgørets Tid er inde, skal det slaas fast, at de ledende har det største Ansvar, og at de mindre og mere tilfældige udanske Handlinger kun skal have den Straf, som svarer til Lovovertrædelsens Betydning.

Det store Røre, der har været i Sønderjylland om den tyske Skoleundervisnings fremtidige Ordning, har sin Forklaring i, at samtlige tyske Skoler med deres Lærere var særlige Arnesteder for danskfjendtlig Agitation. Min Stilling til dette Spørgsmaal falder sammen med langt den overvejende Del af Befolkningens: at det ikke fremtidig kan være den danske Stats Opgave at bevare dette Forhold og sørge for tysk Opdragelse i Skolerne; jeg vil værne om alle Forældres Ret til at lade deres Børn undervise privat paa den Maade, de selv ønsker.

Maa jeg i denne Forbindelse takke Undervisningsministeren, fordi han undlod at lovfæste det Forslag til en midlertidig Skolelov for Sønderjylland, som var paa-tænkt. Det var hverken Fugl eller Fisk, og Ordningen kunde i sine Principper aldrig blive varig, men her har der dog været forsøgt at finde en Ordning.

Jeg maa derimod over for den højtærede Kirkeminister udtale min Forundring over, at man paa det kirkelige Omraade ikke har tilvejebragt den Klaring, som og-

saa paa dette Omraade snart skal ske, ja, saa vidt mig bekendt er der end ikke gjort Forberedelser dertil. Hvorfor er det ikke gjort? Jeg vil gerne have et Svar herpaa.

Nu gaar saa Udviklingen sin Gang. Endnu er der kun faldet faa af de Domme, som vil komme. Jeg vil haabe, at de Tragadier, som følger i deres Fodspor, ikke maa forstyrre den rolige Udvikling i dansk Retning i de berørte Omraader.

Men naar Talen saa kommer til det sydslesvigske, da er den øjeblikkelige Stilling for Befolkningen dernede højest utilfredsstillende, ja, katastrofal. Forholdet er jo saa grelt, at Anerkendelsen af det danske Mindretal som saadant faldt bort i det Øjeblik, den nazistiske Kapitulation fandt Sted, og endnu 5 Maaneder efter, under allieret Besættelse, lader Retten til denne Anerkendelse og til fri dansk Udfoldelse stadig vente paa sig, ja, nye nazistiske Embedsmænd har optaget og øget tidligere danskfjendtlig Administration, tolereret under engelsk Styre. Det er sørgeligt, at danske Børn dernede skal prygles af de fremmede Flygtningebørn, blot fordi de gaar i dansk Skole, og at Tjenestemænd med Dags Varsel kan afskediges, fordi de virker i dansk Retning.

Her er det store Spørgsmaal: Kunde dette være undgaaet? Har den højtærede Udenrigsminister som udøvende Organ for den danske Regering nogen Skyld i den uforstaaelige Passivitet fra allieret Side? Er der gjort nok fra den højtærede Udenrigsministers Side? Hvad er der gjort, og hvori har Udenrigsministerens Orientering bestaaet? I det Svar, som Udenrigsministeren gav her i Tinget paa den Forespørgsel, Venstre stillede, og som jeg desværre ikke havde Lejlighed til at overvære eller deltage i, ser jeg, at Udenrigsministeren hentydede til mange Samtaler, Henvendelser og Noter og til, at der er gjort Rede for dette Spørgsmaal i Det udenrigspolitiske Nævn. Jeg maa dertil sige, at vi ikke dør har set en eneste Note eller hørt om en saadans Indhold ud over, hvad der har staaet i samtlige Aviser.

Man hører fra mange Sider, fra dem, der har Forbindelse med de allierede Officerer nede i Sydslesvig, at man savner en virkelig Indsats fra den danske Regering til Fordel for Sydslesvig — jeg understreger „virkelig“ —, ja, en høj allieret Officer erklærede som sin absolutte Overbevisning, at Skylden for alle Vanskeligheder maatte lægges paa den danske Regering og paa de danske Ministres Taler om, at Grænsen ligger fast. Og naar man ikke fra den danske Regerings Side gør alt, hvad der er menneske-